

Arrest

nr. 187 128 van 19 mei 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 december 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 november 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 januari 2017 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. SCHUEREWEGEN en van advocaat E. WILLEMS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De mevrouw, die verklaart te heten

Naam: T. (...)
Voornaam: D. (...)
Geboortedatum: 24.03.1993
Geboorteplaats: ORENBURG,
Nationaliteit: Russische Federatie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2)' tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Art. 7 eerste alinea , 1 ° van de wet van 15.12.1980 : betrokkene beschikt niet over een visum .

Het feit dat betrokkene hier een echtgenoot heeft garandeert haar niet het verblijfsrecht, noch ontslaat het haar van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden, noch is dit op zich een belemmering voor een verwijderingsmaatregel.

Betrokkene is volgens de stempel in haar paspoort België binnengekomen op 03.10.2015; dit is niet van dien aard dat ze hier reeds op een dergelijke manier verankerd is dat ze niet kan terugkeren naar het land van herkomst.

Er zijn geen aanwijzingen dat er bijzondere omstandigheden binnen het koppel bestaan die het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten verhinderen, noch dat de gezondheidstoestand vrn mevrouw dit verhindert.

Daarenboven dient de afwezigheid van betrokkene slechts tijdelijk te zijn; indien ze bewijst aan de wettelijke voorwaarden te voldoen, kan ze het vereiste visum verkrijgen en daarmee haar echtgenoot vervoegen in België."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel luidt als volgt:

"2.1 Eerste Middel

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen waarover hij/zij beschikt.

Voorvoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., m.110.071, 06.09.2002, R.v.St., m.129.466, 19.03.2004, R.v.St., nr. 132.710,21.06.2004).

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite.

De beslissing berust dan ook kennelijk op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en is compleet onevenredig zonder rekening te houden met alle elementen.

Verwerende partij nam de bestreden beslissing op lichtzinnige wijze.

"Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen is niet afdoende" (D. VAN HEULE, Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en D. VAN HEULE, "De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet", TVR, 1993/2,67-71).

Verzoekster wijst erop dat de verwerende partij geen enkele afweging van elementen heeft gemaakt en zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering tot een beslissing is gekomen, of, dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing hetgeen niet alleen in het kader van het motiveringsbeginsel vereist is, doch ook onder andere in het kader van het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zo is, in principe, eenieder - alsmede de verwerende partij - gebonden door de zorgvuldigheidsplicht: men moet handelen zoals elk normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon dat zou doen, of met andere woorden zoals dat redelijkerwijze mag verwacht worden van een persoon en een overheid die zich in dezelfde omstandigheden bevindt.

Overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid haar beslissingen met zorgvuldigheid voorbereiden en beslissen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding (R.v.St., 02.02.2007, nr.167.411; R.v.St.14.02.2006, nr.154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt dus aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding. Uit de stukken en de motivatie blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris tot haar conclusie is gekomen op basis van een niet - correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden in casu.

De staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te staven op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (L.P. SUETENS en M. BOES, administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, RW 1982-82, 36, noot W. LAMBRECHTS).

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, RW, 1984-85, 946; W. LAMBRECHTS Geschillen van bestuur, 43)

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier : de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins-en economische situatie sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.

Dat uit het geheel van bewijzen duidelijk blijkt dat verzoekster wel degelijk goed geïntegreerd is in België.

Dit werd niet onderzocht door verwerende partij. Het redelijkheidsbeginsel werd dan ook geschonden. Verwerende partij heeft in casu een beslissing genomen zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben. Daarom heeft verzoekster geen recht gehad op een correcte behandeling.

Verwerende partij heeft nagelaten te motiveren aangaande de behoefteanalyse in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De motivering van de bijlage 15ter is niet afdoende.

Uit de motivatie – althans het gebrek aan motivering - kan onmogelijk worden afgeleid of de gemachtigde van de staatssecretaris het bovenvermelde zelf heeft onderzocht. Dit bewijst dat de beslissing niet correct is, minstens onzorgvuldig werd genomen.

Gelet op het gestelde in artikel 42, §1, tweede lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen mocht verzoekster dan ook de verwachting koesteren dat hieromtrent zou gemotiveerd worden in de bijlage 15ter, quod non.

De gemachtigde is op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing afdoende te motiveren. Een schending van de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aangetoond.

De schending is om die reden voldoende bewezen.”

In eerste instantie moet samen met de verwerende partij worden vastgesteld dat het grotendeels is gericht tegen de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen tot weigering van inoverwegingname van verzoeksters aanvraag van 13 september 2016. Deze laatste beslissing werd door verzoekster aangevochten in een beroep dat bij de Raad is gekend onder het nr. 198 244. Het middel, dat identiek is in de beide beroepen, werd in het kader van dat beroep besproken in het arrest nr. 187 127 van 19 mei 2017.

In zoverre het middel dus is gericht tegen een beslissing die niet het voorwerp uitmaakt van het huidige beroep, kan het niet op ontvankelijke wijze worden opgeworpen.

In de mate dat verzoeksters stelling dat rekening moet worden gehouden met alle elementen in het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie en de banden met het herkomstland, zou kunnen worden betrokken op de thans bestreden beslissing, moet erop worden gewezen dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Er is geen sprake van een kind in verzoeksters situatie, en uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt voorts dat wel degelijk rekening is gehouden met verzoeksters relatie en haar gezondheidstoestand. Er is de Raad geen bepaling gekend die de verwerende partij oplegt om in casu ook rekening te houden met de overige elementen die door verzoekster worden opgesomd, en zichzelf toont dat ook niet aan.

2.1.3. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond.

2.2.1. In het tweede middel wordt de schending van artikel 8 van het EVRM opgeworpen, onder de volgende bewoordingen:

“2.2 Tweede Middel

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient de Raad in de eerste plaats na te kijken of er een privé-en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Wat het bestaan van een familie-en gezinsleven betreft, moet dus eerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of gezin. Uit de feiten dient te blijken dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en 'T./ Finland, § 150).

In casu wordt aangetoond dat verzoekster een relatie heeft met de heer B. A. (...). Het huwelijk van verzoekster en de heer B. A. (...) werd erkend in België (stuk 2).

Verzoekster en de heer B. A. (...) wonen samen op het adres te (...). Er is dus alleszins sprake van een gezinsband.

Verder moet de Raad nakijken of er sprake is van inmenging in het gezinsleven van verzoekster, dan wel dat deze inmenging geoorloofd is volgens art. 8 EVRM. Een dergelijke inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover deze bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door één of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een

democratische samenleving om ze te bereiken. Het komt dan ook aan de overheid toe om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Het is tevens de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Door het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt verzoekster gedwongen om terug te keren naar haar land van herkomst en haar partner – meer nog haar gezin - achter te laten.

Het terugsturen van verzoekster naar haar land van herkomst maakt een duidelijke hinderpaal uit voor het uitbouwen en verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Om zich te kunnen beroepen op artikel 8 EVRM dient er niet enkel een voldoende hechte relatie te zijn tussen de vreemdeling en diens familie, maar het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754).

In casu kan verzoekster zelf niet eens terugkeren naar zijn land van herkomst, daar zij reeds sinds lange tijd in België verblijft en woonachtig is. Het centrum van haar belangen bevindt zich hier, laat staan dat haar partner zomaar naar de Russische Federatie zou kunnen verhuizen.

De heer B. A. (...) heeft een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur en huurt een pand (...) (stukken 5,6 en 12).

Indien verzoekster dient terug te keren naar haar land van herkomst dan kan zij haar gezinsleven niet beleven aangezien haar partner niet zou kunnen meegaan. Dit zou een schending betekenen van artikel 8 EVRM.

De integratie, lokale verankering en lang verblijf in België van de betrokkene is dan ook reëel. Het middel komt aldus ernstig voor.”

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds dat dit artikel, zoals verzoekster aanvoert, primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken

en indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de supra vermelde 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Het gezinsleven van verzoekster en haar echtgenoot wordt niet betwist in de bestreden beslissing. De gemachtigde is echter van oordeel dat het er niet aan in de weg staat dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, gelet op de korte duur van haar verblijf, het ontbreken van bijzondere omstandigheden of gezondheidsproblemen en gelet op het feit dat de afwezigheid slechts tijdelijk dient te zijn nu, indien verzoekster bewijst aan de voorwaarden te voldoen, zij een visum kan krijgen om haar echtgenoot te vervoegen.

Verzoekster stelt daar tegenover dat zij al lange tijd in België verblijft en om die reden niet kan terugkeren, en dat haar echtgenoot haar niet kan vergezellen omdat hij hier werkt en een woning huurt. Daarmee toont zij echter niet aan dat de belangenafweging die de verwerende partij heeft gemaakt kennelijk onredelijk zou zijn of in strijd met artikel 8 van het EVRM.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoekster hiermee geen overtuigend antwoord biedt op de argumenten in de bestreden beslissing: zij beweert dan wel dat het centrum van haar belangen in België is gelegen en dat dit een hinderpaal zou vormen voor het beleven van een effectief gezinsleven elders, maar zij toont dit niet aan, hetgeen des te meer klemt nu verzoekster niet betwist dat zij pas is binnengekomen in het Rijk op 3 oktober 2015, zodat bezwaarlijk kan worden gesproken van een dermate verankering dat die een (tijdelijke) terugkeer in de weg zou staan. In de mate dat zij betoogt dat haar echtgenoot haar niet kan vergezellen, moet erop worden gewezen dat de gemachtigde reeds had vastgesteld dat het slechts gaat om een tijdelijke verwijdering en dat verzoekster, indien zij voldoet aan de voorwaarden, een visum kan bekomen en haar echtgenoot kan vervoegen. Verzoekster toont niet aan dat dit kennelijk onredelijk is, temeer nu zij verder geen blijk geeft van uitzonderlijke omstandigheden van afhankelijkheid. Zij wijst elders in haar verzoekschrift wel op het feit dat zij een depressie zou hebben, maar het medisch attest dat zij aanvoert ter staving dateert van na de bestreden beslissing zodat de verwerende partij daarmee geen rekening kon houden.

De Raad zou dan ook zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Overigens wordt in dit attest niet gesteld dat verzoekster niet kan terugkeren naar haar land van herkomst, maar dat de aanwezigheid en de zorg van familieleden en/of derde noodzakelijk is. Verzoekster is pas sedert oktober 2015 in België en toont op geen enkele manier aan dat zij in haar land van herkomst niet (tijdelijk) zou kunnen terugvallen op de zorg van haar ouders, andere familieleden of derden in haar land van herkomst.

Tot slot dient erop te worden gewezen dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen, die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

2.2.3. Een schending van artikel 8 van het EVRM is derhalve niet aangetoond. Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. Het derde middel luidt als volgt:

“3. Derde Middel

Als een beroep ingesteld wordt voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig art. 39/2 § 2 van de Vreemdelingenwet - zoals in casu - , komt het aan de Raad toe, in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de overheid die de bestreden beslissing genomen heeft, bij de beoordeling van de aanvraag uitgegaan is van juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit gekomen is.

Verzoekster is van mening dat de beslissing van verwerende partij erg onredelijk is.

Vooreerst merkt verzoekster op dat zij over een visa beschikte dat geldig was van 13 augustus 2016 tot en met 26 augustus 2016 (stuk 1). Ten onrechte heeft de Dienst Vreemdelingenzaken besloten dat de aanvraag tot gezinshereniging onontvankelijk was, gezien verzoekster wel degelijk over een visum beschikte. Verzoekster tekende dan ook terecht beroep aan (stuk 14).

Verzoekster verwijst naar de vele stukken die zij neergelegd heeft in de procedure tot gezinshereniging en die zich in het dossier bevinden. Deze stukken wijzen er ontegensprekelijk op dat verzoekster zich ten volle in onze maatschappij integreert.

Haar echtgenoot de heer B.A. is werkzaam en huurt thans in België en het zou ongehoord zijn om het gezin terug naar de Russische Federatie te zenden om daar de aanvraag in te dienen (stukken 5,6 en 12).

De feiten wegen thans zwaar door op verzoekster en zij is thans in begeleiding omwille van een depressie. De geneesheer attesteerde dan ook dat een terugkeer naar het land van herkomst een negatieve impact zou hebben op de gezondheidstoestand van verzoekster.

Verzoekster vraagt met vertrouwen dat Uw Raad dit middel gegrond verklaard.

Verzoekster brengt alle bewijsstukken bij dat haar aanvraag tot gezinshereniging voldoet aan alle gestelde voorwaarden.”

2.3.2. De verwerende partij betoogt in haar nota onder meer dat de kritiek is gericht tegen de beslissing tot niet in overwegingneming van de aanvraag voor toelating tot verblijf, en zij kan daarin worden bijgetreden.

2.3.3. Het middel, dat niet is gericht tegen de thans bestreden beslissing, is dan ook niet ontvankelijk.

2.4.1. Het vierde middel luidt als volgt:

“4. Vierde Middel

Er werd nog geen uitspraak gedaan door Uw Raad over het beroep tegen de bestreden beslissing van het de Dienst Vreemdelingenzaken inzake de onontvankelijkheid van de gezinshereniging.

Reeds voor het verstrijken van de beroepstermijn werd verzoekster een bevel tot het verlaten van het grondgebied overgemaakt.

Er werd tijdig beroep aangetekend tegen de beslissing vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 14). Op heden is er bijgevolg een beroep hangende.

De uitvoeringsbeslissing mag dan ook niet uitgevoerd worden gezien dat in strijd zou zijn met non-refoulement beginsel en artikel 3 EVRM. Het bevel tot het verlaten van het grondgebied schendt dan ook bovenstaande rechtsregels.

Verder schendt het bevel eveneens artikel 1, 4° van de Vreemdelingenwet dat uitdrukkelijk bepaalt dat onder “illegaal verblijf” verstaan dient te worden :

“de aanwezigheid op het grondgebied, van een vreemdeling die niet of niet langer voldoet aan de voorwaarden voor de toegang tot of het verblijf op het grondgebied”

Verzoekster beantwoordt niet aan deze definitie. Het bevel tot het verlaten van het grondgebied schendt eveneens artikel 1 van de Vreemdelingenwet.”

2.4.2. In de mate dat verzoekster betoogt dat het beroep tegen de beslissing tot niet-inoverweging van een aanvraag voor toelating tot verblijf nog hangende was en dat om die reden geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden afgeleverd, moet erop worden gewezen dat zij geen belang heeft bij het middel, nu het beroep tegen de voormelde beslissing bij arrest nr. 187 127 van 19 mei 2017 werd verworpen. Overigens kan uit het loutere feit dat een beroepsprocedure hangende is tegen een administratieve rechtshandeling geen schending van artikel 3 van het EVRM of het non-refoulementbeginsel worden afgeleid, in casu al zeker niet, nu verzoekster in het kader van het beroep tegen de beslissing tot niet-inoverwegingname niet de schending had aangevoerd van artikel 3 van het EVRM.

Tot slot, waar verzoekster betoogt dat zij niet voldoet aan de definitie van illegaal verblijf zoals omschreven in artikel 1, 4° van de Vreemdelingenwet, moet worden vastgesteld dat, waar zij er zelf op heeft gewezen dat haar visum slechts geldig was tot 26 augustus 2016, zij geen enkel concreet element bijbrengt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij op het ogenblik dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, met name op 17 november 2016, ten onrechte zou zijn vastgesteld dat zij niet over een visum beschikt, zodat artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van toepassing is. Verzoekster toont dan ook niet aan waarom zij niet zou voldoen aan artikel 1, 4° van de Vreemdelingenwet, nu zij op het ogenblik van de bestreden beslissing niet langer voldeed aan de voorwaarden voor de toegang tot of het verblijf op het grondgebied.

2.4.3. Het vierde middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS